

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **F.**, nar. X., V., štátny občan Srbska - Kosovo, proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice, trieda SNP 35, Košice**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-31-4/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009 zo dňa 29.8.2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Sp/67/2009-25 zo dňa 5. februára 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Sp 67/2009-25 zo dňa 5. februára 2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 7Sp 67/2009-39 zo dňa 15.4.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p.: **UHCP-31-4/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009 zo dňa 29.8.2009** ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 28.8.2009 navrhovateľa z dôvodu administratívneho vyhostenia

z územia SR podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 a zároveň na nevyhnutný čas navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Súčasne rozhodol o povinnosti navrhovateľa vycestovať z územia SR v lehote do 30 dní od prepustenia z útvaru policajného zaistenia v Sečovciach.

Uznesením zo dňa 15.4.2010 č. k. 7Sp 67/2009-39 krajský súd opravil záhlavie rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Sp 67/2009-25 zo dňa 5. februára 2010 tak, že meno navrhovateľa správne znie: F..

Krajský súd dospel k záveru, že odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správny záver, s ktorým sa súd stotožnil.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že výsluchom navrhovateľa zistil, že ním uvádzané skutočnosti nie sú právne významné pre posúdenie dôvodnosti a zákonnosti postupu odporcu podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, t. j. pre zaistenie navrhovateľa, ku ktorému došlo dňa 29.8.2009.

Vzhľadom na existujúce rozhodnutia správnych orgánov o administratívnom vyhostení a právoplatné súdne rozhodnutia súdov SR obsahujúce vo výrokovej časti trest vyhostenia z územia SR, krajský súd považoval za právne irelevantné pre posúdenie danej veci tvrdenia navrhovateľa o jeho faktickom vzťahu k územiu SR a potrebe starať sa jeho maloleté deti.

Krajský súd poukázal na ust. § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, z ktorého vyplýva oprávnenie policajného orgánu zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že odporca porušil jeho práva, keď rozhodol o jeho zaistení, hoci 5 ročná lehota na vyhostenie (od roku 2004 do roku 2009) už je premlčaná. Odporcovi vyčítal, že nezohľadnil, že dôvody jeho pobytu na území SR naďalej trvajú (starostlivosť o deti a manželku).

Odporca sa vyjadril k odvolaniu navrhovateľa tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľ bol rozsudkom OS Košice II č. k. 6T 236/00-62 dňa 7.7.2000 uznaný vinným pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 písm. b/ a pre trestný čin

falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 TZ na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov a podľa § 39a ods. 2 písm. a/ TZ ho pre účely výkonu trestu zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Súd mu zároveň v zmysle § 57 TZ uložil aj trest vyhostenia z územia SR.

Dňa 22.7.2000 bol navrhovateľ súdne vyhostený z územia SR cez hraničný prechod Milhošť.

Dňa 7.5.2007 bol navrhovateľ kontrolovaný hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky Košice, kde nevedel hodnoverne preukázať svoju totožnosť žiadnym dokladom, následne bolo zistené, že navrhovateľ sa na území SR zdržiava neoprávnene a má zakázaný vstup na územie SR na dobu trvalú. Keďže navrhovateľ naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia úradného rozhodnutia, bolo začaté trestné konanie podľa § 199 ods. 1 TP a súčasne vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 TP.

Na základe uvedených skutočností bolo navrhovateľovi dňa 29.8.2009 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení z územia SR a zákaze vstupu na územie pod č. p.: UHCP-31-3/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009, voči ktorému sa navrhovateľ odvolal.

Druhostupňový odvolací orgán uvedené rozhodnutie pre procesné pochybenie správneho orgánu dňa 26.10.2009 zrušil a vec vrátil prvostupňovému správnenému orgánu.

Dňa 13.4.2010 z dôvodu výkonu trestu vyhostenia z územia SR na základe právoplatného rozsudku OS Košice zo dňa 1.6.2009 pod č. OT 18/2007-121 bol navrhovateľ na nevyhnutný čas umiestnený do útvaru PZ pre cudzincov Sečovce.

Uvedeným rozsudkom bol navrhovateľ uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a bol odsúdený podľa § 348 ods. 1, § 38 ods. 4 § 37 písm. m/TZ na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 65 ods. 1, 3 TZ bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia z územia SR na dobu 5 rokov.

Nakoľko sa navrhovateľ na území SR toho času zdržiava bez oprávnenia a bez platného cestovného dokladu, bolo rozhodnuté o jeho zaistení a umiestnení v útvaru PZ Sečovce do doby vystavenia náhradného cestovného dokladu.

Odporca napokon uviedol, že manželstvo uzavreté medzi navrhovateľom a P. N. dňa 31.8.2001 v Prištine nebolo akceptované Osobitnou matrikou pre zápis matričnej udalosti, tiež zistil, že navrhovateľ do mája 2009 prispieval na domácnosť a deti len sporadicky a nepravidelne a potom neprispieval vôbec a ani nežil s manželkou a deťmi spoločne v domácnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. septembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení alebo rozhodnutia súdu o uložení trestu vyhostenia.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu právoplatného rozhodnutia súdu o uložení trestu vyhostenia z územia SR, a to rozsudkom OS Košice II č. k. 6T 236/00-62 zo dňa 7.7.2000, ktorým bol navrhovateľ uznaný vinným pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 písm. b/ a pre trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery, za čo mu bol podľa § 176 ods. 1 TZ uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov a podľa § 39a ods. 2 písm. a/ TZ ho pre účely výkonu trestu zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Súd mu zároveň v zmysle § 57 TZ uložil aj trest vyhostenia z územia SR.

Vzhľadom na existujúce právoplatné rozhodnutie súdov SR obsahujúce vo výrokovej časti trest vyhostenia z územia SR, odvolací súd považoval za právne irelevantné pre posúdenie danej veci tvrdenia navrhovateľa, že odporca porušil jeho práva, keď rozhodol o jeho zaistení, hoci 5 ročná lehota na vyhostenie (od roku 2004 do roku 2009) už je premlčaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Odporca totiž zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu právoplatného rozhodnutia súdu o uložení trestu vyhostenia z územia SR. Keďže dôvodom zaistenia navrhovateľa nebola existencia administratívneho vyhostenia navrhovateľa, námietku navrhovateľa, že 5 ročná lehota na vyhostenie (od roku 2004 do roku 2009) je premlčaná, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodíť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. septembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová